

Gamle Viser og Sange.

Nicolina.

Att vara kär det är en ryslig pina.
Den som försökt den säger inte nej.
Jag var så rysligt kär i Nicolina,
och Nicolina hon var kär i mej.

Om hennes hand jag bad hos hennes pappa,
men fick et svar jag ej hade väntat på.
Ty aldrig kom jag ut för någon trappa
så väldigt hastigt som jag gjorde då.

Jag gick då hem och skrev till Nicolina,
att om hon ville va' så rysligt snäll
att möta mej när månen börjar skina
på ekebacken nästa lördagskväll.

Där mötte mig en mörk gestalt i kappa
och månen sken på himlen som en båg.
Gestalten det var Nicolinas pappa
beväpnad med en rätt försvarlig påk.

Jag blev så rädd, jag darrade i knärna
och tog till benen både rädd och skygg.
Medan jag gnodde mellan träarna
lät gubben påken dansa på min rygg.

Då gick jag hem och skrev till Nicolina:
Nu är det med mitt arma liv totalt adjö
Om ej du bota kan min kärlekspina
jag går och dränker mej i närmaste sjö.

Men Nicolina botade min smärta,
hon sa: Du Kalle, du må tänk dej för.
Den som sitt liv förkortar är en kruka.
Du kan väl lugna dej tills gubben dör.

Och nu går jag och lilla Nicolina
och väntar på att gubben kolar vippen av.
Och som ett minne skal jag planta
den gamla påken uppå gubbens grav.